

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. ᾽δὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' εὐνδρομαί' ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
είας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κατανομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνα, μετάφρασις Π. (συνέχ.) — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.): Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ,
(συνέχ.)

ΒΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐκάρηται 8.50
ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15
Ἐν Ῥωσίᾳ δολάρια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Τοῦ ἱατροῦ Σαριζιῆ εἰδοποιηθέντος, ἡ νεκροφία ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῆ ἄνευ ἀναβολῆς. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λαυρεντίου, ὁ ἀνακριτὴς διέταξε τὴν μεταφορὰν τοῦ πτώματος τῆς κυρίας Δαλισιῆ, εἶτα προέβη εἰς τὴν ἐξακλούθησιν τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐρεύνης, ἧς ἤρξατο ὁ ὑπαστυνόμος.

Τὸ γραφεῖον περιεῖχεν, ἐκτὸς διαφόρων ἐγγράφων καὶ ἀντικειμένων ἀσημάντων, χρωμάτων καὶ ἀποδείξεις 120 περίπου χιλιάδων φράγκων, ἀποτελούντων πιθανῶς ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν τῆς κυρίας Δαλισιῆ. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἄλλως τε συνεφώνει μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Λαυρεντίου. Μικρὸν ἐβένινον κιβώτιον, τεθειμένον ἐπὶ τραπέζης ἐν τῇ αἰθούσῃ, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ ὑπαστυνόμος εὔρε τὴν κλεῖδα αὐτοῦ ἐντὸς σύρτου καὶ ἠνοίξε τὸ κιβώτιον. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον: τετράς τόμων δεδεμέναν καὶ φερόντων τὸν ἀριθμὸν τοῦ λυκείου, ἐν ᾧ ὁ Λαυρέντιος εἶχε σπουδάσει, στέφανοι ἐρρυτιδωμένοι ἐκ χάρτου πρασίνου εἰς σχῆμα φύλλων δάφνης, βιβλίον ὠρῶν κεχρυσωμένον καὶ πέλος μικρὰ φωτογραφία δεκαετοῦς ἢ ἐνδεκαετοῦς παιδίου· τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ ἀνεγνωρίζε τις ἤδη· ἦτο ὁ Λαυρέντιος.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος περὶ τῆρησαν τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα μετὰ σεβασμοῦ πινος. Πόσον ἡ μήτηρ ἐκείνη ἠγάπα τὸ τέκνον τῆς! Οὐδὲν λοιπὸν εἶχεν ἀπογοητεύσει τὴν καρδίαν τῆς, ἀφοῦ πάντα τὰ ἐνθύμια ἐκεῖνα ἦσαν πάντοτε ἐκεῖ, εὐλαβῶς διατηρούμενα! Ἀνακριτι-

κόπως κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας καὶ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς θλίψεως, πολλάκις εἶχε ρίψει τὸ βλέμμα τῆς ἐπὶ τῶν προσφιλῶν ἐκείνων κειμηλίων καὶ εἶχεν ἀντλήσει ἐξ αὐτῶν θάρρος καὶ ἐλπίδας!

Καὶ ὁ προσφιλὴς ἐκεῖνος υἱὸς ἦτο ὁ δολοφόνος τῆς!

Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κιβωτίου εὐρίσκοντο κοσμημάτά τινα, περιδέραιον, βραχιόλιον καὶ εἰς ἀρραβῶν, δύο παλαιαὶ ἐπιστολαί, πολλάκις ἀναγνωσθεῖσαι, ἂν ἔπρεπέ τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς τριβῆς τῶν πτυχῶν. Ἴδου τι περιεῖχεν ἡ μία τῶν ἐπιστολῶν:

Τουρῖνον 26 Ἀπριλίου 1844.

Ἀγαπητῆ μου Δώρα,

«Δὲν σὲ συγγαίρω δι' ὅ,τι ἔπραξας. Διατὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν μου νὰ ἴδῃς τὸν κύριον Τ; τὸν παρεκάλεσες νὰ ἀποσύρῃ τὴν μήνυσίν σου, ὑποσχομένη νὰ τὸν πληρώσῃς καὶ ἐκεῖνος παρεδέχθη. Ἐφορολόγησες ὅλους τοὺς συγγενεῖς μου καὶ τοὺς ἐδικούς σου καὶ δὲν ἠσύχασες παρ' ἀφοῦ ἐπλήρωσες τὸ ἔλλειμμα· τοῦτο ἦτο γελοῖον καὶ ἀνωφελές, ἀφοῦ ἡ μήνυσις ἔγεινε καὶ θὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα. Ὁ κύριος Τ* θὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι εἶνε ἀβάσιμος, ὅτι ἠπατήθη ἢ ὅτι δὲν ἔλαβε χρήματα ἐκ τοῦ ταμείου σου; Θὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς εἰδικὰς τοῦ τὰς πλαστογραφηθείσας ὑπογράφας; Ποσῶς πιθανὸν δὲν εἶνε τοῦτο ὀλίγον ἂν πείσουν τὸν κύριον Τ* θὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν· τί τὸν μέλλει; θὰ προσπαθήσῃ νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον σου· θὰ κρατήσῃ τὸ κέρδος καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐνεργήσῃ.

Ἴδου πῶς ἀπέφυγες τὴν καταδίκην! ἂν δι' ἐμὲ τὸ ἔπραξες εἶχες ἀδικον. Αἱ ἀποφάσεις τῆς γαλλικῆς δικαιοσύνης μοι εἶνε ὅλως ἀδιάφοροι· δὲν θὰ τὰς ὑποστῶ, διότι δὲν θὰ ἐπαναθέσω τὸν πόδα εἰς Γαλλίαν. Ἐὰν τὸ ἔπραξες διὰ σὲ καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸν υἱόν σου, ὑπῆρχε μέσον τι ἀπλοῦστερον. Νὰ φύγῃς καὶ νὰ ὑπάγῃς μετ' αὐτοῦ μακρὰν· εἶνε παιδίον, οὐδέποτε θὰ ἐμάνθανέ τι καὶ οὐδεὶς ποτε

θὰ ἐσυλλογίζετο νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ.

»Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν γνωρίζω διατὶ ἀσχολοῦμαι εἰς ὅλα ταῦτα καὶ διατὶ, ὅτε ἐμχθὸν τὰς ἐνεργείας σου ἠσθάνθην οἶκτον κάπως. Εἶνε βέβαιον ὅτι ἂν εἶχον ἀκόμη τὰς 40,000 φράγκων, τὰς ὁποίας εἶχον λάβει μαζὺ μου θὰ προσεπάθουν νὰ σοὶ τὰς ἀποστείλω μετὰ τὴν ἐντολήν νὰ τὰς μεταχειρισθῆς ὑπὲρ τοῦ Λαυρεντίου. Ἀλλὰ δὲν τὰς ἔχω πλέον. Διερχόμενος τὰ σύνορα ἐπροδόθην καὶ ἐφορολογήθην φοβερά.

»Ἐπειδὴ ἦσο πάντοτε καλὴ, θὰ ἀνησυχῆσῃς, στοιχηματίζω, μανθάνουσα τὴν θέσιν μου. Ἡσύχασε ὁμως, διότι περιμένω κέρδη.

»Ἄν ὁ Λαυρέντιος ἦτο ὀλίγον μεγαλειότερος θὰ τὸν ἐλάμβανα μαζὺ μου· ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον. Σοὶ τὸν ἀφίνω. Ἀνάθρεψέ τον ὡς δύνασαι, καὶ εὐχομαι νὰ σοὶ προξενήσῃ ὀλιγωτέρας θλίψεις ἐμοῦ. Δὲν θὰ με ἐπανιδῆτε οὔτε σύ, οὔτε ἐκεῖνος.

»Τελειῶνων τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν αἰσθάνομαι παράδοξον συγκίνησιν. Εἶνε ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς. Ἄλλως τε λυπῶμαι διότι σὲ κατέστησα δυστυχῆ. Μὴ με συγχωρήσῃς· θὰ ἦτο γελοῖον· τί τὰ θέλῃς; ἦτο λυπηρὸν, διότι συνητήθημεν καὶ με ἠγάπησες. Ἄλλ' ἄς ἀφῆσωμεν τὸ παρελθόν, διότι εἶνε ἀνεπανόρθωτον. Ἐτελείωσεν ὀριστικῶς.

»Υγίαινε.

Γεώργιος Δαλισιῆ

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἀντήλλαξαν ἐκφραστικὸν βλέμμα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς. Ὅποῖον φοβερότερον ὄραμα πρὸ 20 ἐτῶν!

Ἡ δευτέρα ἐπιστολή, γεγραμμένη ἰταλιστῶ καὶ κατὰ δύο ἔτη νεωτέρα τῆς πρώτης ἰδοῦ τι περιεῖχε:

«Ἐνωδοχέον τῆς Παναγίας, ὁδὸς Μόντε Κόρνο, 7 Ἰουνίου 1846.

«Κυρία,

«Ἄγνωστος σοὶ γράφει ὅπως ἐκπληρῶσῃ ἱερὸν καθήκον, ἀνακοινῶν πιστῶς τὰς τελευταίας σκέψεις θνήσκοντος, τοῦ Γεωργίου Δαλισιῆ, τοῦ συζύγου σου· καὶ τοῦ καλλιτέρου μου φίλου.

« Προχθές μετεβαίνομεν ὁμοῦ εἰς Ἀκίλαν χάριν ὑποθέσεων, ὅτε εἰς στροφὴν τινα τῆς ὁδοῦ, καὶ εἰς χιλίων περίπου βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τούτου, προσεβλήθημεν ὑπὸ ληστῶν, οἵτινες, παρὰ τὴν ἀντίστασίν μας, μᾶς ἀφῆκαν σχεδὸν νεκρούς, ἀφοῦ μᾶς ἐγύμνωσαν. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐμείναμεν ἐκεῖ, ὅτε, τέλος, χωρικοί τινες μᾶς παρετήρησαν καὶ οὕτω μᾶς μετέφερον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τούτο. Αἱ πληγαί μου δὲν εἶνε σοβαραὶ καὶ μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ σᾶς γράψω. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ γράψω τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν κύριον Δαλισιέ.

« Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς ἐκυτὸν ἠννόησε τὸν κίνδυνον, καὶ χωρὶς νὰ βουκαλιζῆται ἀπὸ ματαιᾶς ἐλπίδας μὲ παρεκάλεσε νὰ πλησιάσω τὴν κλινὴν τοῦ πλησίον τῆς ἰδικῆς μου, καὶ μοὶ ἐνεπιστεύθη τὰς τελευταίας του σκέψεις.

— « Ἡ δυστυχὴς ἡ σύζυγός μου, μοὶ εἶπεν, ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐτυχὴς, καὶ ἤμην τόσοσ ἀνάνδρος, ὥστε νὰ τὴν ποτίσω μὲ τόσας πικρίας. Διατὶ δὲν εἶμαι πλησίον τῆς διὰ νὰ τῇ ἐκφράσω τὴν μετάνοιάν μου καὶ τῆς ζητήσω συγγνώμην!

« Ἐσυλλογίζετο ἐπίσης τὸν υἱὸν του.

— « Ἄς ἐπαγρυπνεῖ ἐπ' αὐτοῦ, μοὶ ἐπρόσθεσεν, ἄς τὸν προσέχει καὶ ἂν ἀνακαλύψῃ καὶ εἰς αὐτὸν τὰ αὐτὰ ὀλέθρια ἔνστικτα, ἅτινα μὲ κατέστρεψαν, ἄς προσπαθήσῃ νὰ τὰ περιστείλῃ τάχιστα...

« Πυρετὸς τὸν κατέλαβε, καὶ εἶτα παραφροσύνη. Ἐν τούτοις πρὸς τὸ ἐσπέρως τὰ φρικώδη ταῦτα συμπτώματα ἠλαττώθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἡ διάνοια ἐπανῆλθεν. Ἐζήτησεν ἱερέα, ἀμέσως δὲ ἔσπευσαν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

« Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐγένετο ἡσυχώτερος· ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐπῆλθε νέα προσβολὴ πυρετοῦ καὶ λιποθυμίας. Τὸ πρῶτ' ὑπέπεσεν εἰς νάρκην, ἐξ ἧς δὲν ἀνηγέρθη πλέον. Ἡ ἀγωνία του ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ ἤρεμος, ἐξέπνευσε δὲ περὶ τὴν ἑνάτην.

« Τὸ σῶμά του εἶνε ἐδῶ, πλησίον μου, ψυχρόν. Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τῷ ἀποδώσω τὰ τελευταῖα καθήκοντα, διότι μόλις δύναμαι νὰ χαράξω τὰς γραμμάς αὐτάς. Ἀλλ' ἡ μνήμη του δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλίπη, καὶ ἐν ᾧ ὑμεῖς θὰ θρηνητὲ τὸν σύζυγόν σας, εἰς δυστυχὴς θὰ θρηνητὲ τὸν ἀριστον φίλον του...

« Ἀντώνιος Κρουζίνης.»

Ἴδου τὸ τέλος τοῦ πρώτου δράματος· ὁποῖαι ὀδύνη ἀπεκαλύπτοντο αἰφνης.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας, δηλοῦσας ἐναργέστατα τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ σφάλματα τοῦ Δαλισιέ πατρός. Εἰς ἐκείνους, οἵτινες, παρὰ τὸ προφανές τῶν ἀποδείξεων, ἤθελον ἀκόμη ἀμφιβάλλει, ἠδύναντο ἤδη νὰ παρουσιάσωσι τὰ αἷτια τῆς ἀτάκτου διαγωγῆς καὶ τῶν κακῶν ἐνστικτῶν τοῦ Λαυρεντίου. Ἐγίνωσκον ἤδη πόθεν τὰ εἶχεν ἀντλήσει. Ὁ υἱὸς ὁμοίαζε τὸν πατέρα!

Αἱ ἐρευναι ἐπερατώθησαν ἀνευ ἐτέρας ἀνακαλύψεως, ὁ δὲ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἐπανῆλθον εἰς Παρίσιους.

Ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἀρξῶνται ἀνευ ἀναβολῆς ἐρευνῶν καὶ ἀνακρίσεων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λαυρεντίου κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμόν. Τοιαύτη ἦν ἡ πρόθεσις τοῦ κυρίου Θουριέ. Ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ πρὸ τούτου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νεκροψίας, ἧτις ἐγένετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ὅθεν παρεκάλεσε τὸν ἱατρὸν Σαριζιέ νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του μετὰ τὸ πέρας τῆς νεκροψίας.

Ὁ ἱατρὸς ἦλθε πρὸς τὸ ἐσπέρως καὶ περιέμενε νὰ ἐρωτηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ.

Κατὰ ποίαν στιγμὴν εἶχε διαπραχθῇ τὸ ἔγκλημα;

Τούτο ἦτο τὸ ζήτημα, ὅπερ ἀπησχόλει τὰ μάλιστα τὸν κύριον Θουριέ.

Ὁ ἱατρὸς ἐξέθηκε διὰ μακρῶν τὸν τρόπον δι' οὐ προσέθη, καὶ τὰς παρατηρήσεις, ἃς εἶχε κάμει. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης καὶ ἐξ ὄλων τῶν περιστάσεων, ἐξήγαγε τὰ ἐξῆς συμπεράσματα:

Ἡ κυρία Δαλισιέ κατελήθη κοιμημένη. Ἐκ τῶν πληγῶν, ἃς εἶχε λάβει, δύο ἦσαν θανατηφόροι· καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ ἐπέζησε ἢ μόνον στιγμὰς τινας, ἐν τέταρτον τὸ πολὺ. Ὁ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ 38 μέχρι 40 ὥρῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἔγκλημα διεπράχθη τὴν νύκτα τῆς 9ης πρὸς τὴν 10ην Ἰουλίου ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς 2ας τῆς πρωίας.

— Καὶ δὲν νομίζετε, ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ τὸν ἱατρὸν, ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη πρότερον;

— Ὁχι, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον.

— Μεταξὺ τῆς δεκάτης καὶ ἡμισίας καὶ τοῦ μεσονυκτίου ἐπὶ παραδείγματι;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Δὲν δύνασθε νὰ ὀρίσητε ἀκριβέστερον τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου;

— Ναί. Ἡ κυρία Δαλισιέ ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς ὀκτῆς ὥρας μετὰ τὸ τελευταῖον τῆς γεύμα. Ὅθεν, ἂν ὑποθέσετε ὅτι ἐγευμάτισεν εἰς τὰς 8, ὁ θάνατος θὰ ἐπῆλθε μεταξὺ τῆς μίας καὶ τῶν δύο ὥρῶν τῆς πρωίας.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ.

Ἦδη ὁποῖον ἦτο τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος;

Ὁ ἱατρὸς εἶχε φωτογραφίσει τὰς πληγὰς τῆς Κυρίας Δαλισιέ. Τὰ ἀντίτυπα ταῦτα ἔδειξε τῷ ἀνακριτῇ παρατηρῶν αὐτῷ ὅτι εἰς τὴν μίαν τῶν πληγῶν τὸ ἐγχειρίδιον εἶχε βυθισθῇ μέχρι τῆς λαβῆς. Λαμβάνων ὡς τύπον τὴν πληγὴν αὐτὴν ἐξήγαγε: 1ον μῆκος τῆς λεπίδος 12 ἐκατοστόμετρα καὶ 41 χιλιοστά, 2ον πλάτος, πλησίον τῆς λαβῆς (δηλαδὴ τὸ στόμιον τῆς πληγῆς) 19 χιλιοστόμετρα, 3ον πᾶχος 8-9 χιλιοστά. (Ἡ τελευταία αὕτη διάστασις ἐλήφθη κατὰ προσέγγισιν ἕνεκα τῆς συσπάσεως τοῦ δέρματος).

— Οὕτως, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, διὰ τῶν ἐνδείξεων τούτων θὰ ἠδύνατό τις νὰ κατασκευάσῃ τὴν λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου;

— Τούτο ἀκριβῶς εἰς τῶν βοηθῶν μου ἐπεχείρησε νὰ κάμῃ.

Καὶ ἐνεχείρισε τῷ ἀνακριτῇ ξυλίνην

λεπίδα, κατασκευασθεῖσαν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διαστάσεις.

— Ἄν ἡ λεπὴς αὕτη ἦτο ἐκ χάλυβος, ὑπέλαβεν, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐπρόξενει πληγὴν ἀκριβῶς ὁμοίαν πρὸς τὴν περιγραφεῖσαν πρὸ τῆς νεκροψίας θὰ ἦτο δυνατὸν ἡ λεπίς αὕτη νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ τραῦμα, ἐφαρμοζομένη ἀκριβῶς εἰς αὐτό.

Ὁ κύριος Θουριέ ἔλαβε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν ἱατρὸν.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον οἱ δύο κλητῆρες, οἱ συνοδεύοντες τὸν Λαυρεντίον, ἐπανέφερον αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ἀστυνομίας, ἔνθα τὸν ἐνέκλεισαν.

ΙΕ'

Ἡ ὑπόθεσις Δαλισιέ εἶχεν ἤδη τὸ λυπρὸν προνόμιον νὰ διεγειρῇ τὴν κοινὴν περιέργειαν. Αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφον τὸ γεγονός λεπτομερῶς, αἱ δὲ ἐσπεριναὶ τῆς 11ης Ἰουλίου, περιεῖχον σύντομον ἀφήγησιν τῶν συμβάντων τὴν προτεραίαν, τοῦτέστι τῶν ὑπονοιῶν τῶν γειτόνων, τῶν πρὸ τῆς οἰκίας συναθροίσεων, τῆς ἀφίξεως τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν πρώτων βεβαιώσεων. Μετὰ τὰς λεπτομερείας ταύτας, ἀνεγίνωσκέ τις τὴν στερεότυπον ταύτην φράσιν: « Ἐλπίζεται ὅτι τὸ ἔγκλημα τοῦτο, ὅπερ συνεκίνησε τοὺς κατοίκους τῆς εἰρηνικῆς συνήθως συνοικίας ἐκείνης, δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητον. Ἡ δικαιοσύνη ἐπελήφθη δραστηριῶς τῆς ὑποθέσεως».

Ἀλλὰ, τὴν ἐπαύριον 12, ἡ Ἐφημερίς τῶν δικαστηρίων ἦτο μᾶλλον λεπτομερῆς... Ὑπὸ τὸν τίτλον:

Τὸ Δράμα τῆς ὁδοῦ Καρδιρέ, εἰς Βατινιά.

— *Διπλῆ δολοφονία.*

Τὸ δικαστικὸν φύλλον προσέθετε εἰς τὰς λεπτομερεῖς καὶ ἀκριβεῖς ταύτας πληροφορίας: τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου θύματος πρῶτον, ὀλόγραφον, ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ μόνον στοιχείου, εἶτα τὸν μονῆρην καὶ μελαγχολικὸν βίον τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἀφ' ἧς πρὸ τριετίας ὁ υἱὸς τῆς ἀπεχωρίσθη αὐτῆς, τὴν πρόσκαιρον ἀπουσίαν τοῦ Λαυρεντίου, τὴν φρικώδη ἀγγελίαν, ἧτις τῷ ἀνεκονιῶθη, καθ' ἣν στιγμὴν διεσκέδαζε, τὴν ἀπελπισίαν, ἧτις τὸν κατέλαβεν ἀφικόμενον ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος καὶ τέλος τὸ ἐλατῆριον τούτου καὶ τὴν κλοπὴν τῶν 10,000 φράγκων· τὸν τρόπον καθ' ὃν πιθανῶς ἐξετελέσθη, ὡς ὑπενόει καὶ ἀνέπτυσεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον ὁ Μουλ, τὰς ἀνακαλυφθείσας ἐνδείξεις, δι' ὧν ὁ ἔνοχος δὲν θὰ ἐβράδυνε ν' ἀνακαλυφθῇ.

Ἠκολούθει ὑστερόγραφον: *Τρίτη ὥρα.*

« Μανθάνομεν ὅτι ὁ δολοφόνος συνελήφθη· πολλὰ εἰσὶ τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ἐνοχὴν του· τὸ ἐπιζῶν τῶν θυμάτων του συνῆλθε καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν· ἀρκούμεθα σήμερον εἰς τὴν ἀπλὴν τῆς εἰδήσεως ταύτης ἀναγραφὴν· ἡ ἐξαιρετικὴ σοβαρότης τοῦ δράματος ἀπαγορεύει πᾶσαν προδίκασιν».

Ἐκ τῆς ἐπιφυλάξεως ταύτης, ὑπὸ τὴν

ὅποιαν ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποπτεύσῃ τις τὴν σοβαρὰν ἐνοχίαν, τὴν ἐπιβαρύνουσαν τὸν Λαυρέντιον, ἐλευθέρως ἐξεδηλοῦτο ἢ συμπάθεια, ἥτις φυσικῶς ἐκ τοῦ ἐπελθόντος δυστυχήματος ἐγεννήθη. Οὕτω, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 12^{ης} πλεῖστα δείγματα τῆς συμπάθειας ταύτης ἐδόθησαν καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ τοῦ κυρίου Σουσα.

Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης τὸν πλούσιον ἐκεῖνον κερδοσκόπον, τοῦ ὁποίου τὰς προσκλήσεις ὁ Λαυρέντιος ὑπέδειξεν ἐν τῇ ἀνακρίσει του, ὡς τὴν πρώτην ἀφορμὴν τῶν σφαλμάτων αὐτοῦ. Ὁ κύριος Σουσα κατῴκει ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁδὸν Faubourg-Poissonniere. Τὴν οἰκίαν ταύτην εἶχεν ἀγοράσει εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας τῆς, χάρις εἰς δολίαν κερδοσκοπίαν, δι' ἧν εἶχε τέλος καταστρέψει τὸν πρῶτον ἰδιοκτήτην αὐτῆς. Ἡ οἰκία ἐκαίην συνίστατο ἐκ δύο μεγάλων καὶ ἀπαραλλάκτων οἰκημάτων, ὧν τὸ πρῶτον, τὸ πρὸς τὴν ὁδὸν, ἐνοικίαζεν, τὸ δὲ δεύτερον, τὸ μεταξὺ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ κήπου, ἐκράτει ὀλόκληρον δι' αὐτόν. Ἐκτὸς τούτου ἐπεφυλάξατο καὶ τὴν χρῆσιν δύο μικρῶν ἐν τῇ αὐλῇ οἰκίσκων, εἰς τὸν πρῶτον τῶν ὁποίων εὐρίσκετο τὸ γραφεῖον του, συγκεῖμενον ἐξ εὐρείας αἰθούσης, ἐν ἣ ἐιργάζοντο τρεῖς ὑπάλληλοι.

Ὁ εἰς τῶν ὑπαλλήλων ἐκεῖνων, ὁ φαινόμενος καὶ ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος, ἦτο ἐξηκοντούτης, εἶχε τὸ ὕψος σοβαρόν, καὶ ἐδέχετο πάντοτε ὑποκλινόμενος τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Σουσα, ὡς ἐξετέλει μετὰ λεπτολόγου ἀκριθείας μεμιγμένης μεθ' ὑπερηφανείας. Ὁ Ροκὲν ὠμίλει περὶ τοῦ κυρίου του πάντοτε μετὰ θαυμασμοῦ ἦτο δι' αὐτὸν τὸ πνεῦμα τῆς κερδοσκοπίας καὶ τῶν ὑποθέσεων, ἐθεώρει αὐτὸν εὐτυχῆ διὰ τὰς ἐπιτυχίας του, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ λίαν ἐσεμνύνετο διότι ἦτο τὸ ὄργανον αὐτῶν. Ἐλεγε αἱ ἐργασίαι μας, ἡ δὲ δόξα αὕτη τῷ ἤρκει. Ἀπλοῦς ἐνθουσιασμός, μεμιγμένος μετ' ἐγωῖσμοῦ, ὅστις τάχιστα θὰ διελύετο, ἂν ἡ τύχη ἔπαυε προσμειδίῳσα τῷ κυρίῳ Σουσα.

Ἄν τις ἐξῆται νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτόν, ὁ Ροκὲν δὲν ἤρνετο δεικνύων τὴν θύραν τοῦ γραφείου του ἠγείρετο, προὔχων μέχρι τῆς θύρας, ἔκρουε μετὰ προφυλάξεως δῖς, ἠκροῶτο ἐπὶ μίαν στιγμὴν, εἶτα στρεφόμενος πρὸς τὸν ἐπισκέπτην τῷ ἔλεγε διὰ μυστηριώδους ὕφους.

— Νομίζω ὅτι δύνασθε νὰ εἰσέλθετε.

Ὁ ἐπισκέπτης, ἐπωφελούμενος τῆς ἀδειίας εἰσῆρχετο ἐν τῷ γραφείῳ, διεσκευασμένῳ μετὰ πολυτελεῖς μᾶλλον ἢ φιλοκαλίας, ἐξεπλήσσετο δι' ἀνακαλύπτων ἐπὶ πνεῦμα τῆς κερδοσκοπίας καὶ τῶν ὑποθέσεων ὑπὸ χαρακτηριστικὰ εὐσάρκου ἀνδρός, πεντήκοντα περίπου ἔτων ἡλικίας, βραχέος, προγαστρος, μὲ κοινὸν πρόσωπον καὶ χεῖλη προδίδοντα τὴν ἠδυσπάθειαν, μὲ μικροῦς τέλας καὶ ζωηροῦς ὀφθαλμούς· ὁ κύριος Σουσα ἐκινεῖτο ἀδιάκωπως ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ἐσταύρου τὰς κνήμας του τὴν μὲν ἐπὶ τῆς δέ, καὶ μετὰ

μειδιάματος ὅπως κοινῶς προσεκάλει νὰ καθήσητε καὶ ἐξηγηθῆτε.

Ἐὰν ὁ ἐπισκέπτης ἦν φίλος: «Σὺ εἶσαι; ἔλεγε ὁ Σουσα ἐγειρόμενος καὶ τείνων τὴν χονδρὴν χεῖρά του. Ποῖος ὁ σκοπὸς τοῦ ἐρχομοῦ σου;... Ἐμβα λοιπόν! Θὰ καπνίσωμεν μαζὺ ἐν σιγάρον» καὶ τὸν ὠδήγει εἰς τὸ βᾶθος τοῦ γραφείου, τὸν ἠνάγκαζε νὰ καθήσῃ ἐπὶ εὐρέος διβανίου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο καὶ αὐτός. Ἦναπτον σιγάρον καὶ συνδιελέγοντο περὶ ὄλων, περὶ χορευτριῶν, κερδοσκόπων, ἢ περὶ τοῦ χθεσίου δείπνου καὶ τῶν ἱπποδρομιῶν τῆς αὔριον. Ἐνίοτε δὲ κατὰ τὸν ροῦν τῶν φλυαριῶν τῶν καὶ τοῦ ἀμφιβόλου ἐγωῖσμοῦ τῶν ἐμνησκούοντο, ἐν διαστήματι ὀλίγων δευτερολέπτων, ἐπιχειρήσιν ἐνὸς ἐκατομμυρίου.

Περίεργον μίγμα εὐφύιας καὶ ἀπλόητος ἐνουπήρης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκεῖνῳ. Τίς ἦτο; Πόθεν ἤρξετο; Τὸ ἠγνόνον καὶ οὐδεὶς ἀνησχεῖ. Εἶχε περιουσίαν πέντε μέχρως ἐξ ἐκατομμυρίων καὶ αὐτὸ ἤρκει. Πρὸ εἰκοσιπενταετίας περίπου ἀνεμιγνύετο εἰς παντὸς εἶδους συναλλαγὰς. Ἡ ἐναρξίς τοῦ σταδίου του ὑπῆρξε, φαίνεται, λίαν μετρία, αἱ δὲ κακαὶ γλώσσαι μετ' ἐπιτάσεως διέδιδον ὅτι ὁ Σουσα ἀφίκετο εἰς Παρισίους σχεδὸν ἀνυπόδητος... ὅτι ἡμέραν τινα ἠναγκάσθη νὰ δανεισθῆ τρίακοντα λεπτὰ ἵνα φάγῃ κτλ. Συνήθεις διαδόσεις, αἵτινες περιβοηθοῦσιν ἀλάνθαστως περὶ τὰς μεγάλας περιουσίας τὰς αἰφνης ἀποκτηθείσας. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ὁ Σουσα δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν μετρίαν ἐκεῖνην κατάστασιν, ἀλλ' ὅτι αἱ ὑποθέσεις του προεχώρησαν τάχιστα λαβοῦσαι λαμπρὰν μετατροπὴν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐν τῇ ἀνακρίσει ἐχαρακτήρισεν αὐτὸν ἀτελῶς, ἀποκαλέσας κερδοσκόπον οἰκοπέδων, καθότι ἐκερδοσκοπεῖ ἐπὶ παντὸς κλάδου ἐμπορίου ἢ βιομηχανίας ὑποσχομένης βέβαια κέρδη. Δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν ἐπιχειρήσις, ἐν ἣ δὲν εἶχε φανερόν ἢ κρύφιον συμφέρον καὶ εἰς τὴν δὲν ἐπενήργει ἐπαισθητῶς ὡς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ. Τὸ χρηματιστήριον ἦν δι' αὐτὸν οἰκεῖον, οὐχ ἦτον ἐπαίξει μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, διὸ οὐδέποτε ἐνθυμοῦνται νὰ ἀπόλωσεν.

Ἐκτὸς τῶν ὑποθέσεων του ἦτο ἀχρεία φύσις καὶ περιορισμένη διάνοια. Ἡ διανοητικὴ αὐτοῦ ἀνάπτυξις ἦν λίαν περιορισμένη, καὶ ταῦτο ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τῶν κινήσεων του, τῆς φυσιογνωμίας του, καὶ τῶν ἀστεϊσμῶν του. Ἦν εὐθύμος καὶ φιλοσκόμων ὁ χονδρὸς-Σουσα, ὡς τὸν ἀπεκάλου οἰκειῶς οἱ φίλοι του. Ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ἠδυσπάθειά του δὲν θὰ ἐξετιμῶντο ὑπὸ καλλιτέχου τινος, ἀλλὰ καθίστατο ἀρεστός ὡς ἐκ τῆς ἀσώτου γενναιοδωρίας καὶ τῆς καλῆς του διαθέσεως. Τὸ ταμεῖον αὐτοῦ δὲν ἦτο ἐρημητικῶς κεκλεισμένον, ὥστε ἐξήρχοντο ἐνίοτε μετοχαί τινες, τοκομερίδια καὶ ἄμεσα δάνεια· καὶ ἐπειδὴ ἡ κοινωνία, ἐν ἣ ἤρθεκετο νὰ ζῆ δὲν ἀποστρέφεται ἀπολύτως τοιαύτας φύσεις, ἦτο πανταχοῦ εὐπρόσδεκτος. Ἐγέλων μετ' εὐμενείας διὰ

τὰς εὐφυολογίας, ὡς ὑπέκλεπτε, τοῦτο δὲ καθίστα αὐτὸν ὄλιον. Ἐνίοτε ὅμως τὴν ἀφελῆ ταύτην χαρὰν ἐτάρασσον ἀποτόμως.

— Ἄκουσον λοιπὸν μπαμπά, ἔλεγε τις πλησίον αὐτοῦ μετ' εἰρωνείας, νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν γνωρίζω...

— Σιώπα, γελοῖε! ἔλεγε τότε ὁ Σουσα δι' ὕφους ἀστείου ἄμα καὶ δυσηρησθημένου.

Ὁ εἰρωνευόμενος αὐτὸν ἦτο ὁ υἱὸς του Ἐμερὺ εἰκοσαετῆς νέος, ὅστις ἦν ὁ φίλος καὶ σύντροφος τοῦ κυρίου Σουσα. Ὡς ἐκ τούτου εἶχε προκύψει ὑπερβολικὴ οἰκειότης, διὰ τὴν ὅποιαν ἤρχισε νὰ μετανοῆ, διότι ἂν παρημέλει τὴν ἀξιοπρέπειάν του καὶ τὴν πατρικὴν αἰδῶ, δὲν ἐπεθύμει ὅμως νὰ σκώπτεται, ὁ δὲ Ἐμερὺ οὔτε κἂν ἐσκέπτετο νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῆν δυσἀρεσκίαν ταύτην.

Τοιοῦτος ἦν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος Ροκὲν ἠγάπα νὰ συνταυτίζεται.

ΙΓ'

Τὴν πρωίαν τῆς 12 Ἰουλίου, ὁ κύριος Σουσα ἦν μόνος ἐν τῷ γραφείῳ του· ὁ κύριος Ροκὲν εἰσῆλθεν ὅπως τῷ παραδώσῃ ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀποπερατώσει, συγχρόνως δὲ τῷ ἐνεχείρησε τὸ φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων, ἐν τῷ ὁποίῳ περιεγράφετο τὸ κακούργημα τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

— Τί εἶνε αὐτό; εἶπεν ὁ Σουσα. Πῶς! κυρία Δαλισιέ.

— Ναί, καὶ δὲν εἰξέυρω ἂν εἶνε ἡ μητέρα ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον ἔβλεπα ἐνίοτε εἰς τὰς ἐσπερίδας σας.

— Ναί, ναί! εἶπεν ὁ κύριος Σουσα διατρέχων μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς τὴν ἐφημερίδα, Λαυρέντιος Δαλισιέ ὁδὸς Γραμὸν... αὐτὸς εἶνε... Ὁ δυστυχῆς! πόσον εἶνε δυσἀρεστον αὐτό... Ἄ! φαίνεται ὅτι ὁ δολοφόνος συνελήφθη...

— Τί φοβερόν δυστύχημα.

— Βέβαια! Ἄκουσε, δὲν θὰ λησμονήσῃς τὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνην διὰ τὴν Μασσαλίαν... Εἶνε κατεπεύγουσα... Ὁ ὕψωμός τῶν γεννημάτων εἶνε ἀναπόφευκτος.

— Μείνατε ἡσυχος.

— Καλά. Εἶνε φρικῶδες τὸ κακούργημα αὐτό. Καὶ ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τίποτε... Ἐστειλες εἰς τὴν ὁδὸν Ριβολί ἐκεῖνο τὸ δέμα;

— Ναί.

— Καὶ τί ἀπήντησαν;

— Παραδέχονται.

— Ἦμην βέβαιος. Ὁ δυστυχῆς Δαλισιέ, εἶνε φρικτὸν! Τέλος πάντων!

Ὁ Ροκὲν ἐξῆλθε βιαζόμενος ἐπὶ τῶν ἀκρων τῶν ποδῶν κατὰ τὴν συνθήειάν του. Ὁ Σουσα ἤρξατο φυλλομετρῶν τὰ ἐπὶ τοῦ γραφείου του χαρτῖα καὶ λαμβάνων σημειώσεις. Εἶτα, ἄμα ἤχησε μεσημβρία, ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του. Ἐγευματίεζε μετὰ τῆς οἰκογενείας του κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν.

Ἄναμφιβόλως τοῦτο ἦτο ἐξαίρεσις,

διότι ἡ κυρία Σουσα παρατηρήσασα τὸν σύζυγόν της ἐξεπλάγη καὶ τὸν νῆχαρίστησεν εἰρωνικῶς διὰ τὴν χάριν, ἣν ἔκαμνεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα του.

— Ἡ Αἰμιλία θὰ καταγοητευθῆ, εἶπε.

— Ὁ Ἐμερὺ δὲν ἤλθεν; ἠρώτησεν ὁ Σουσα διὰ τὴν ἀλλάξῃ ὀμιλίαν.

— Ὅχι, γνωρίζεις ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν τὸ συνειθίζει.

— Πράγματι εἶνε ἰπποδρόμιον σήμερον εἰς τὸ Σαντιλλὺ καὶ θὰ εἶνε ἐκεῖ.

— Ἄν λυπῆσαι διότι δὲν τὸν συνώδευσε, εἶνε ἀκόμη καιρὸς...

— Ὅχι, εἶνε ἀργά, εἶπεν ὁ Σουσα διευθυνομένος πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Ἐἶχεν ἐθισθῆ εἰς τοὺς τρόπους τούτους καὶ δὲν δυσηρεστεῖτο. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Σουσα, τὴν ἀδιαφορίαν του ἐθεώρει ὡς εὐθελίαν καὶ δὲν ἠσθάνετο διὰ τὸν σύζυγόν της εἰμὴ οἶκτον.

Ἦσαν οἱ μᾶλλον ἀνόμοιοι τύποι. Ἡ κυρία Σουσα ὑψηλή, ἀδύνατος, ἀπετέλει πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Μονογενῆς θυγάτηρ τοῦ Βάρ, ἀρχαίου σιδηρουργοῦ, εἶχε συζευχθῆ τὸν Σουσα ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν «ὅτε ἤρχιζεν, ὡς ἔλεγεν αὐτός, νὰ γηράσκη».

Καὶ ὅμως παρὰ τὴν ἐκδούλευσιν αὐτὴν, ἐθρήνει διότι εἶχε κακοπέσει. Ὁ Σουσα ἔκτοτε ἐγένετο ἑκατομμυριούχος, ὁ δὲ σιδηρουργὸς εἶχε τριπλασιάσει τὴν περιουσίαν του· ἀλλ' ἡ εὐγενῆς αὐτὴ ἀπῆξιον ἀμφοτέρους, ὁ δὲ γέρων Βάρ μετὰ τὴν τὴν δυσχεροσύνην ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ μέγαρόν της τῆς ὁδοῦ Poissonière, ὥστε οὗτος δὲν τὴν ἐπεσκέπτετο πλέον.

Δὲν ἠδύνατο τόσο εὐκόλως νὰ ἀποβάλλῃ καὶ τὸν σύζυγόν της· οὐχ ἤττον μετεχειρίζετο αὐτὸν ὡς ταμίαν ἢ ἐπιστάτην της. Τὸν ἐπέπληττεν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν τύπον, διότι κατ' οὐσίαν θὰ ἀπηλπίζετο, ἂν ἔβλεπεν αὐτὸν συχνὰ πλησίον της. Τὸ ὄνομα Σουσα τῆ ἦτο μισητόν, τὰς δὲ ἐπιστολάς της ὑπέγραφε διὰ τοῦ πατρικοῦ αὐτῆς ὀνόματος, ἴσως διότι ἀπεκαλεῖτο Δελφίνη, καὶ τῆ ἐφαίνετο ὄνομα εὐγενείας.

Ταῦτα ἐγένοντο πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ συνδέσῃ γνωριμίας μετὰ οἰκογενειῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν ἐπέτυχεν περιφανῶς, τοῦτο δὲ οὐδαμῶς ἐννοεῖται ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς συζυγικῆς περιουσίας. Προσεποιεῖτο τὴν εὐσεβῆ, ἐλάμβανε δὲ μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐπιτροπὰς καὶ τὰ κομιτάτα, τοὺς χοροὺς καὶ τὰ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐνεργούμενα λαχεῖα. Αἱ προσφοραὶ τῆς ἦσαν αἱ γενναίωτεραι πάντοτε, ὅχι θεβαίως ἐκ φιλάνθρωπίας, ἀλλ' οἱ πτωχοὶ εὐτυχῶς δὲν ἐξετάζουσι τὴν συνειδήσιν τῶν εὐεργετῶν των.

Ἡ χεὶρ δίδει· τοῦτο εἶνε τὸ σπουδαῖον ἢ καρδία οὐδὲν παρατηρεῖ.

Ἡ Αἰμιλία ὑπέδεχθη τὸν πατέρα της διὰ τρόπον ὅλως διαφόρου προσμεριδιᾶσασα αὐτῷ θελατικώτατα.

Ἡ Αἰμιλία ἦν ὥραία νέα εἰκοσαέτις, λεπτοφύης· εἶχε τοὺς τρόπους πλήρεις χάριτος καὶ λεπτότητος· τὸ μικρὸν αὐτῆς ἀνάστημα ἦτο εὐκαμπτον καὶ κομ-

ψόν, ἡ δὲ προσπεποιημένη νωχέλεια τοῦ βήματός της καθίστατο καταφανεστέρα ὑπὸ τῆς λάμψεως τοῦ βλέματός της καὶ τῆς λεπτῆς εἰρωνίας, ἣτις παρετρεῖτο ἐπὶ τῶν χειλέων της. Ποῦ εἶχεν ἀντλήσει τὴν καλλονὴν καὶ τὸ θέλητρον ἐκεῖνο; Μετὰ δυσκολίας θ' ἀπάντηα τις εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, εἰς μάτην δὲ ἡ κυρία Σουσα ἐπανελάμβανε: «εἶνε αἰμά μου». Καὶ ὁ Σουσα ἐσεμνύετο διὰ τὴν θυγατέρα του, ἀλλ' ἀνευ ὑπερβολῆς ἠρκεῖτο νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν περιποιῆται πολὺ, διὰ τοῦτο δὲ τῷ ἦτο εὐγνώμων. Ὡς πρὸς τὴν μητέρα της δὲ ἡ Αἰμιλία εἶχεν ἀρκοῦν πνεῦμα, ὥστε ἠσθάνετο πόσον καθίστατο γελοῖα, ὅχι διότι καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν της καὶ μάλιστα εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἀνεπτυγμένην, ἀλλὰ διότι θὰ ἠρθηρία ἂν, ὅπως ἰκανοποιήσῃ αὐτὴν, κατέφευγεν εἰς τὰ εὐτελῆ καὶ πενιχὰ μέσα, ἅτινα ἡ μήτηρ της μετεχειρίζετο. Εἶχε συναίσθησιν τῆς ἀξίας της καὶ ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἐν μόνον τῇ ἔλειπεν· ἐν ὄνομα, εἰς τίτλος. Ὡς ἐκ τῆς θέσεως, ἣν κατεῖχον, κατάκτησις δὲν ἦτο ἀδύνατος, διότι οἱ περὶ αὐτὴν ἦσαν πολυπληθεῖς. Ἐφαίνετο μάλιστα σχεδὸν ἀποφασίσασα, ὁ δὲ κύριος δὲ Μερὰκ ἦτο ἀντικείμενον ἰδιαζούσης προτιμῆσεως.

Ὁ κύριος οὗτος ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου, καὶ ὅχι τόσο εὐειδῆς, ἀλλ' ἡ εὐγένεια καὶ ὁ τίτλος τοῦ μαρκησίου πανταχοῦ τῷ ἦνοιγον ἐλευθέρως τὴν θύραν. Ἡ οἰκογένειά του εἶχε καταστραφῆ ὡς ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως, ἀλλὰ τοῦτο ὀλίγον ἐνδιέφερε τὴν Αἰμιλίαν. Ἄλλως τε, ὑπέφερε τὴν πτωχείαν του τόσο ὑπερηφάνως, ὥστε ἦτο βέβαιον ὅτι αἱ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου Σουσα συχνὰ ἐπισκέψεις του προήρχοντο ὑπὸ εὐτελοῦς συμφέροντος.

Τοιαῦτα ἦσαν αἱ διαθέσεις τῆς Αἰμιλίας, ὅτε ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ παρουσιάσθη τὸ πρῶτον. Μειδιάσασα ὡς ἐκ τοῦ δειλοῦ καὶ ἀδεξίου ὕφους του, παρετήρησεν οὐχ ἤττον ὅτι, καίτοι δὲν εἶχε τὴν κομψότητα καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ, ἦτο ὅμως ὠραϊότερος καὶ νεώτερος. Μετ' ὀλίγον παρετήρησεν ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο ἀνώτερος αὐτῆς κατὰ τε τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν περιουσίαν· ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἡδέως θορυβουμένην ἐκ τῶν περιπαθῶν καὶ δειλῶν βλεμμάτων του καὶ ἴσως ἀκουσίως τῷ εἶχεν ὑποδείξει ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ὥστε ἡ κυρία Σουσα νὰ ἀπεκδυθῆ τὰς προκαταλήψεις της καὶ δέχθῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς τὰς συναναστροφάς της.

Ἀκριβῶς μία ἐκ τῶν ἐσπερίδων τούτων ἦν ὠρισμένη διὰ τὴν ἐπαύριον, καὶ κατὰ τὸ πρόγευμα ἐγένετο λόγος περὶ τῶν προσκεκλημένων.

— Δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῶμεν πλέον διὰ τὸν κύριον δὲ Βουρζῶ, εἶπεν ἡ κυρία Σουσα, καὶ λυποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο... Ἄναχαρτεῖ ἀπόψε ἡ αὐριον θὰ ἔχωμεν ὁμῶς τὸν κύριον Ὁρνέλ, τὸν κύριον Δαλισιέ... αὐτὸς δὲν λείπει ποτέ.

— Ἄ! ὄχι, εἶπεν ὁ Σουσα, θὰ λείψῃ τὴν φορὰν αὐτὴν ὡς καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας.

Ἡ Αἰμιλία ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως.

— Διατί λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σουσα.

— Διότι τῷ συνέβη μέγα δυστύχημα. Ἐδολοφόνησαν τὴν μητέρα του.

— Τὴν ἐδολοφόνησαν!... εἶνε δυνατὸν;

— Ποῦ τὸ ἔμαθες; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σουσα.

— Ὁ Ροκὲν τὸ ἀνέγνωσεν εἰς μίαν ἐφημερίδα. Περιμένετε.

Ἐκρούσε τὸν κώδωνα καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ ὑπηρέτης ἐκόμισε τὴν Ἐφημερίδα τῶν δικαστηρίων.

Ἡ Αἰμιλία ἀνέγνωσε τὸ ἀρθρον διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Καρδιέ; ποῦ εἶνε ἡ ὁδὸς αὐτή; ἠρώτησεν ἡ κυρία Σουσα.

— Εἰς Βατινιόλ.

— Ἄ! ἡ κυρία αὐτὴ κατοικοῦσεν εἰς Βατινιόλ, εἶπε δι' ὕφους περιφρονητικοῦ.

— Εἰς Βατινιόλ ἡ ἀλλοῦ τί σημαίνει; ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία· εἶνε φρικῶδες! Τί δυστύχημα διὰ τὸν κύριον Δαλισιέ. Δὲν θὰ ὑπάγῃ, πατέρα, νὰ ἀφήσῃς τὸ ἐπισκεπτήριόν σου;

— Βεβαίως. Τὸ εἶχα κατὰ νοῦν, εἶπεν ὁ Σουσα, ὅστις οὐδόλως εἶχε συλλογισθῆ τοῦτο.

Ἡ Αἰμιλία τὸν νῆχαρίστησε ζωηρῶς.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ προγεύματος, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῆς κυρίας Σουσα, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν ὀμιλίαν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐσπερίδος, δὲν ἐγένετο λόγος ἢ περὶ τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης ὑποθέσεως. Ἡ Αἰμιλία ἐφαντάζετο τὴν ἀπελπίσιν τοῦ Λαυρεντίου. Τοῦλάχιστον ἦτο παρηγορία δι' αὐτὸν ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου. Τίς ἦτο ὁ ἀθλιος αὐτός; Πιθανῶς κακοῦργός τις, δραπέτης τοῦ κατέργου.

ΙΖ'

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Σουσα ἐξελθὼν ἀνεμνήσθη τῆς ὑποσχέσεως, ἣν ἔδωκε πρὸς τὴν Αἰμιλίαν, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Γραμόν. Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 21 θύραν συνήντησε τὸν Εὐτύχιον Λεφόρ, ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ τραπεζίτου του, ὅστις, ὡς αὐτός, μετέβαινε ἵνα συλληπθῆ τὸν Λαυρέντιον· ἀμφοτέροι συνεφώνησαν ὅτι τὸ ἐπελθὼν δυστύχημα ἦτο ἀξιοθρήνητον, εἶτα δὲ ἐκρούσαν τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Λαυρεντίου. Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ θυρωροῦ, ὅτι ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἐξέλθει, ἀμφοτέροι ἀφήκαν τὰ ἐπισκεπτήριά των.

— Δὲν φαίνεσθε πλέον εἰς τὸ χρηματιστήριον, εἶπεν ὁ Λεφόρ τῷ Σουσα· ἀφήσατε λοιπόν ἐντελῶς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτάς;

— Πρὸ καιροῦ μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Σουσα.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἄμα ἐξήλθον, ἀστυνομικὸς κλητῆρ, ὅστις ἦν κεκρυμμένος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ, παρετήρησε τὰ ἐπισκεπτή-

ρια, ἄτινα καὶ παρέλαβεν. Ὁ κλητὴρ οὗτος διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου εἶχε συνάξει πλεῖστα ἐπισκεπτήρια, ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ δικηγόρου Γλαβόν. Αἱ συμπαθεῖς ἐνδείξεις αὐταί, προερχόμεναι ἅπασαι ἐξ ἀνθρώπων ἐντιμοτάτων, συνηγόρου ὑπὲρ τοῦ Λαυρεντίου. Ἐν τούτοις πιθανὸν ἦτο ἡ κατηγορία ν' ἀνεκάλυπτε καὶ εἰς τοῦτο ὑποκρισίαν καὶ ἐπιτηδεϊότητα, δι' ὧν εἶχε δινηθῆ νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐνοϊαν ἀπάντων.

Ἡ ἔνεδρα αὕτη, ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμὸν στηθεῖσα εἰν οὐδὲν ὠφέλησε τὴν δικαιοσύνην, δυσηρέτησε δὲ οὐκ ὀλίγον τοὺς φίλους τοῦ Λαυρεντίου, ὅτινες μαθόντες τὴν ἐπισοῦσαν τὴν σύλληψιν ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰς φοβερὰς ὑπονοίας, αἵτινες ἐβάρυνον αὐτόν, μετενόουν διὰ τὸ διάβημά των. Καὶ αὐτὸς ὁ Σουσα τόσον ἀδιάφορος πρὸς πᾶν ὅ,τι δὲν ἐσχετιζέτο ἀμέσως μὲ τοὺς οικονομολογικοὺς τοῦ ὑπολογισμοῦς, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἔπραττε καλλίτερον ἂν δὲν ἤκουε τὴν Αἰμιλίαν. Ἐν τούτοις, ἡρώτα ἑαυτὸν ἂν πράγματι ὁ Λαυρέντιος ἦν ἔνοχος, ἂν ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐπλανᾶτο καὶ ἐπανεγίνωσκε ἄρθρον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸν τίτλον ΕἰΣ ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ συνοψίζοντο ἅπασαι αἱ προκαλέσασαι τὴν σύλληψιν τοῦ Λαυρεντίου ἀποδείξεις.

— Δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, εἶπε ... καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος εἶχα τὴν ἀπλότητα νὰ τὸν λυπηθῶ... ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ;...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ἐμερὺ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Καλημέρα, μπαμπά, εἶπε διὰ τοῦ αὐθάδους ἐκεῖνου ὕφους, ὅπερ τὸν ἐχαρακτῆριζεν, πῶς εἶσαι σήμερον;

Καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ διβανίου χασμῶμενος ἐκ κοπώσεως καὶ ἀηδίας. Ὁ Σουσα ἔσπευσε νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τὸ συμβᾶν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, εἶπε διακόπτων αὐτὸν μετ' ἀφελείας ὁ Ἐμερὺ, πρὸ ὀλίγου τὸ ἔμαθα.

— ὦ! καὶ τί λέγεις; δὲν εἶνε φρικῶδες;

— Μπα, δὲν πιστεύω.

Ὁ Ἐμερὺ εἶπε τοῦτο σοβαρῶς καὶ μὲ ὕφος ἀνθρώπου πεπεισμένου, οὐχὶ διότι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἄγριον ἐνστικτον, ἀλλ' ἡ μανία τῆς ἰδιοτροπίας τὸν ἔκαμνε νὰ φαίνεται ὑπερβολικὸς μέχρι τοῦ γελοίου, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ ἀντιστρατεύηται πρὸς τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τὰ παραδεγεγμένα αἰσθήματα.

Οὕτως ὁ Σουσα δὲν ἐσκανδαλίσθη οὔτε ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆν, ἥτις πιθανῶς ἦτο ὁ πρόλογος γελοίας τινος σκέψεως, προκειμένου περὶ δολοφονίας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐπεθύμει ν' ἀκούσῃ καὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς:

— Σιώπα, εἶπεν, εἶνε μερικὰ πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιστρέπεται εἰς κἀνένα νὰ ἀστειεύεται.

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἀστειεύομαι.

— Ναί! ἄς ἀφήσωμεν αὐτά. Ἦσο

χθές εἰς τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ Σαντιλύ.

Ἦτο καλόν;

— Ὅχι, ὅλως διόλου, γελοῖον. Φαντάσου νὰ κάμνουν ἵπποδρόμια ἐν μέσῳ Ἰουλιού.

— Ἦτο ἀπλῆ δοκιμή.

— Καλλίστα. Ἡ ἀριστοκρατία ἀντεπροσωπεύετο ἀπὸ ὑπαλλήλους μὲ τὰ κυριακά των ἐνδύματα. Ἐκτός ἀπὸ μερικοὺς βλάκας, ὡς ἐγώ, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν εἰς τὴν παγίδα...

— Λοιπὸν τὰ στοιχίματα δὲν ἦσαν μεγάλα;

— Ἐστάθην ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε δὲν ἔχασα παρὰ μόνον τριάντα λουδοβίκια. Ἐπειτα κατὰ τὰς τρεῖς ἔπесе μία ὥραία βροχή... συνήντησα τὸν Ταρασσό. Ἐπεστρέψαμεν ταχέως εἰς Παρισίους καὶ διὰ νὰ ἀποζημιωθῶμεν ἐγευματίσαμεν εἰς τῆς Βασιλικῆς. Ἐπειτα ἐπήγαμεν εἰς τῆς Εὐφημίας... Ἀί, τί κάμνεις μορφαμοῦς;...

— Θὰ ἦνρες ἐκεῖ, κατὰ τὸ σύνθηες, καλὴν συναναστροφὴν.

— Ἐλειπες καὶ τοῦ λόγου σου, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ἀλλ' ἡ συντροφία δὲν ἦτο δυσάρεστος διὰ τοῦτο. Τὸ δυσάρεστον εἶνε ὅτι ἔχασα ἑκατὸν ἐξήντα λουδοβίκια.

— Ἄ! πᾶρα τρέχεις!

— Αὐτὸ σὲ ἐκπλήσσει.

— Διάβολε! αὐτὸ εἶνε πολὺ, τὸ παραδέχεσαι καὶ σύ. Προχθές ἀκόμη ἐπλήρωσα διὰ σὲ ἐν γραμματίων δύο χιλιάδων φράγκων.

— Ἀκριβῶς μοὶ ἐνθυμίζεις ὅτι ἔχω καὶ ἐν ἄλλο, τὸ ὁποῖον λήγει εἰς τὰς δεκαπέντε μεθαύριον...

— Ἄ! ἀστειεύεσαι;

— Ποτέ, ὅταν πρόκειται περὶ ὑποθέσεων.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σοὶ παρατηρήσω καὶ πάλιν ὅτι πολὺ τρέχεις.

— Ἀλήθεια;

— Γνωρίζεις τί ἔχω ἐξοδεύσει δι' ἐσὲ πρὸ ἑξ μηνῶν;

— Ἄ! μπᾶ! Ὁ πατὴρ κάμνει λογαριασμοὺς μὲ τὸν υἱόν του.

— Σαράντα χιλιάδες φράγκων... καὶ τοῦτο σὲ ἐμποδίζει νὰ κάμνης χρέη.

— Φυσικά.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ, λυποῦμαι διότι σοῦ τὸ λέγω, πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ σωφρονισθῆς.

— Ὡς φαίνεται ἦλθα ἐδῶ διὰ ν' ἀκούσω φιλοσοφίας. Περίμενε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἐμερὺ, μεταβάλλων θέσιν ἐπὶ τοῦ διβανίου... δύνασαι νὰ ἐξακολουθήσῃς.

— Δὲν πρόκειται περὶ φιλοσοφίας, εἶπεν ὁ Σουσα. Σοῦ ὁμιλῶ σπουδαίως, καὶ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς ἂν μὲ ἀκούσῃς. Ἐξοδεύεις πολλά. Νά. Καὶ ποῖος διάβολος εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἀντῆχῃ!... τὰ χρέη αὐξάνουν καθ' ἡμέραν... Μετριάσου, σκέψου... Εἶνε τάχα ἀδύνατον αὐτό; βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι πατέρας μουρμούρης, σοὶ ὁμιλῶ ὡς φίλος.

— Εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἀλλ' εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ συνενηθῶμεν.

— Διατί;

— Διότι ὁ καθείς μας ἀναχωρεῖ ἀπὸ σημείον ὅλως διόλου ἀντίθετον. Εὐρίσκεις ὅτι ἐξοδεύω πολλά, ἐνῶ ἐγὼ ἤρχιζα νὰ ἀντιῶμαι τὸν ἑαυτόν μου ἀκριβῶς διὰ τὸ ἀντίθετον.

Ὁ Σουσα ἀνύψωσε τοὺς ὄμους.

— Καὶ ἄλλη ἀναιδὴς ἀστειότης, εἶπε, δὲν εἶνε λοιπὸν τρόπος νὰ ὁμιλήσῃ κάνας φρόνιμα μαζύ σου.

— Μὲ συγχωρεῖς... Τοῦ λόγου σου ἔχεις ἰδέας παραδόξους, θέλεις νὰ ζῶ ὡς υἱὸς ὑπαλλήλου ἢ μικρεμποροῦ.

— Ὅχι. Αὐτὸ θὰ ἦτον ὑπερβολικὸν καὶ ἐγὼ πρῶτος θὰ σὲ κατηγοροῦν δι' αὐτό, ἀλλὰ θὰ παραδεχθῆς ὅτι ὑπάρχει μέσος ὅρος.

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ μέσος ὅρος; Ἰσχυρίζεσαι ὅτι τὸν ὑπερέβην, ἐνῶ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔμεινα πολὺ ὀπίσω.

— Εὐχαριστῶ... τί ἰδέαν λοιπὸν ἔχεις διὰ τὴν περιουσίαν μου;

— Ἰδέαν μεγίστην, σὲ προειδοποιῶ, καὶ θὰ ἐλυπούμην ἐὰν τὴν ἡλάττων... Ἀνακατεῦσαι εἰς ἀπείρους μικρὰς ραδιοσυρίας, αἱ ὁποῖαι θὰ σοῦ παρέχουν ἀπειρα κέρδη.

— Μὲ συγχωρεῖς... δὲν πρόκειται περὶ ραδιοσυριῶν...

— ὦ! δὲν σημαίνει τίποτε ἡ λέξις... ἐκτός ἂν ἔκλεψες τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιτηδείου, τὸ ὁποῖον φέρεις...

— Δὲν ἔκλεψα τίποτε... ἀλλὰ τὰ χρέηματα δὲν ἔρχονται καθὼς φαντάζεσαι.

— Ὁμολογῶ ὅτι γνωρίζω πολὺ καλλίτερα πῶς φεύγουν ἀλλὰ πρόσεξε! Κινδυνεύεις νὰ μὲ ἀπογοητεύσῃς. Ἄν δὲν ἦσαι πλέον ἡ θαυμασία ἐκείνη ἀντλία ἡ ἐξάγουσα φράγκα, τί γόητρον θέλεις νὰ διατηρήσῃς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου;

— Πῶς! τί γόητρον;... λοιπὸν ὠρκίσθης νά...

— Ἐπειτα, ἐξικολούθησεν ὁ Ἐμερὺ... ἔχω μίαν ἀμφιβολίαν... Ἐσκέφθης ποτὲ τὰ καθήκοντα τῆς πατρότητος; Εἶνε πολὺ βαρύτερα ἀφ' ὅτι τὰ φαντάζεσαι. Λοιπὸν, ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ ρυθμίσω τὰς δαπάνας μου συμφώνως μὲ τὰ κέρδη σου;

— Νομίζω.

— Πρέπει τὸναντίον τοῦ λόγου σου νὰ ρυθμίσῃς τὰ κέρδη σου καὶ τὰς ὠφελείας συμφώνως μὲ τὰς δαπάνας μου.

— Μὲ σκοτίζεις, εἶπεν ὁ Σουσα. Καὶ κάμνω πολὺ κακὰ νὰ θέλω νὰ σπουδαιολογήσω μαζύ σου.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

*P.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἵποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ δεσποινὶς Λεκόντ ἠτοιμάσθη νὰ ἐκτελέσῃ, ὅτε θὰ ἐπήρχετο ἡ στιγμή, τὸν ὑπὸ τοῦ γενναίου πράκτορος ὑποδειχθέντα χειρισμόν, αὐτὸς δ' ἔμεινε ὄρθιος, ἐνθαρρύνων διὰ λέξεων καὶ τῶν χειρονομιῶν αὐτοῦ τὰς δύο προστατευομένας του.

Τὸ ὕδωρ ἔφθανε ἤδη μέχρι τῶν γονάτων του, καὶ ἐχύνετο διὰ τῆς ὀπῆς μεθ' ὀρμῆς καταρράκτου.

Ὁ Πιεδούσης ἔσβεσε τὸ κηρίον του, καθόσον δὲν εἶχε ἀνάγκην φωτός, ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν τολμηρὰν διάσωσιν, ἣν εἶχε ἀυτοσχεδιάσει.

Δὲν ἐβασίλειτο ἡ ἐπὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ικανότητός του, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς Θεῆας Προνοίας, ἣτις ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν καταδυναστευομένων.

Κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμήν, ὡς εἰ ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος ἐπενήργησεν, ὅπως διαφωτίσῃ τὸν εἰσέτι τεταραγμένον ἐγκέφαλον τοῦ Πιεδούσης, ὁ γενναῖος πράκτωρ διέγνω καθαρῶς τὰ σχέδια τῶν ἀντιπάλων αὐτοῦ.

Ἡ πτώσις, ἣν ὑπέστη, καθ' ἣν στιγμήν τὸ σανίδωμα, κινήθην διὰ τινος ἐλαττηρίου, ὑπέκυψεν ὑπ' αὐτόν, δὲν ἦτο τοσοῦτον ταχεῖα, ὥστε νὰ μὴ λάβῃ κκιρὸν ν' ἀντιληφθῇ φράσεων τινων τοῦ μεταξὺ τῶν δύο κκκούργων διαμειφθέντος διαλόγου.

Ἀναμφιβόλως ὁ κατὰ μόνας μετὰ τῆς Σωφᾶλ εὐρισκόμενος γίγας δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ σύζυγος τῆς ἐριννύος ἐκείνης.

Ἐκ τινων λέξεων, αἵτινες ἔφθασαν μέχρι τῶν ὠτων τοῦ Πιεδούσης, ἐξήγετο ὅτι ἄτομόν τι, ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ ζεύγους διὰ τοῦ μυστηριώδους ὀνόματος Ὁ ἐρυνθρός, καὶ ὅπερ δὲν θὰ ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Τολβιάκ, θὰ ἤρχετο, κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα, νὰ παραλάβῃ τὰ σώματα τῶν θυμάτων, αἵτινα ἤλπιζε νὰ εὕρῃ πνιγμένα, καὶ ρίψῃ αὐτὰ λεύγας τινὰς μακρὰν ἐκείθεν, ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων τοῦ σιδηροδρόμου, ἔνθα ἡ πρώτη διελευσομένη ἀμαξοστοιχία θὰ ἠκρωτηρίαζεν αὐτὰ εἰς βαθμὸν ὥστε, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου, εἰς ὃ ὑπέκυψαν.

Αἱ ἀνοδοὶ καὶ κάθοδοι τοῦ μυστηριώδους φάσματος, ὅπερ ὁ Πιεδούσης εἶχε παρατηρήσει, καὶ ὅπερ ὑπεκρίθη ἡ συνεταιρὸς τοῦ Τολβιάκ, οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχον ἢ ν' ἀπομακρύνωσι τοὺς γείτονας, ὅπως δυνήθωσι νὰ ἐργασθῶσιν ἐν ἀνέσει καὶ ἀνευ τῆς παρουσίας ὀχληροῦ ἢ ἀδιακρίτου μάρτυρος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πιεδούσην, οὗτος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχε συμπεριληφθῇ ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ Τολβιάκ, ἀφοῦ οὐδόλως εἶχον

προίδει τὴν ἐν τῷ μύθῳ παρουσίαν αὐτοῦ.

Ἡ Σωφᾶλ ἐνόμισεν αὐτὸν καλὴν λείαν, ἀνευ δὲ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας κατέπεισε τὸν σύζυγον αὐτῆς νὰ συμμερισθῇ τὴν ιδέα νὰ τὸν πνίξωσι μετὰ τῶν ἄλλων, ἵνα κληρονομήσωσι τὰ λάφυρά του.

Τοιοῦτο ἦτο τὸ σατανικὸν σχέδιον τῶν δύο ἀποτροπαίων ὄντων, σχέδιον, ἀρκούντως προδοθὲν ὑπὸ τῶν ὀλίγων φράσεων, ἃς ὁ Πιεδούσης, ὡς ἐν ὀνειρῷ, εἶχε ἀκούσει.

Τὰ κατόπιν ὅμως ἐπληθόντα γεγονότα κατέδειξαν, ὅτι ὁ ἐφιάλτης ἐκεῖνος δὲν ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα ἀπάτης τῶν αἰσθήσεων, ἡ δὲ πτώσις αὐτοῦ ἐν τῷ βᾶθει τοῦ ὑπογείου ἐδήλου αὐτῷ ὅτι ἡ συνωμοσία εἶχε εἰσέλθει εἰς τὴν πρώτην περιόδον τῆς ἐκτελέσεώς της.

Ἀπασαὶ αἱ σαφεῖς ἐνδείξεις, αἵτινες παρουσιάσθησαν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀτρομήτου πράκτορος, ὄχι μόνον δὲν ἐγένοντο ἀφορμὴ ν' ἀπολέσῃ τὸν νοῦν, ἀλλὰ συνέτεινον καὶ εἰς τὸ νὰ διεγερθῇ τὸ θάρρος του, καθόσον ἔβλεπεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο αὐτῷ πλέον παρὰ ἡ νὰ νικήσῃ ἢ ν' ἀπολεσθῇ.

ΝΑ'

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Πιεδούσης ἐπειράτο νὰ ἐξαγάγῃ τῆς τρομερᾶς θέσεως τὴν Θηρεσίαν Λεκόντ, τὴν Μάρθην Κάμπρεμερ καὶ ἑαυτόν, ὁ κύριος Λεκὸκ ἐπλανᾶτο περίξ τοῦ Σαβινύ, καὶ εὐρίσκετο εἰς ἀπελπίαν, καθὼ μὴ βλέπων ἐμφανιζόμενον τὸν πιστὸν βοηθόν του.

Ὅτε τὴν προτεραίαν τὴν ἐσπέρας ἀπεχωρίσθη ἀποτομῶς αὐτοῦ, ὅπως διαφύγῃ τὸν κατασκοπεύοντα αὐτοὺς Φουϊνή, τῷ εἶχε ὀρίσει συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν.

Ἐὰν ὁ Πιεδούσης δὲν ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ὥραν, τοῦτο ἐσήμαιεν ὅτι τῷ συνέβη δυστύχημά τι, καθόσον οὐδέποτε ἄφινε νὰ τὸν περιμένουν.

Οὕτως ἐσκέπτετο ὁ κύριος Λεκὸκ, ὅστις ἀνησύχει σπουδαίως διὰ τὴν ἀνεξήγητον ταύτην ἀπουσίαν, ἣτις ἔθετεν αὐτὸν εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀμηχανίαν.

Ἀφότου ἡ χωροφυλακὴ ἀνεμίχθη εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ὁ γέρον κατενόει ὅτι ἡ θέσις του κατέστη δύσκολος, καὶ ὅτι οὐδὲν θὰ ἐπετύγχανεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τὰ διαβήματά του θὰ ἐπετηροῦντο, καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο σχεδὸν πλέον νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὸν Ἀγγλον, οὕτινος αἱ ἐκμυστηρεύσεις εἶχον διακοπῇ κατὰ τὴν μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν στιγμήν.

Τὸν Πιεδούσην, ἀπ' ἐναντίας, εἰς οὐδὲν τὸν ὑπαπέτευτο. Ὁ Πιεδούσης ἠδύνατο νὰ πηγήνῃ καὶ νὰ ἔρχεται κατὰ βούλησιν, καὶ ὁ κύριος του ἐσκέπτετο νὰ τὸν ἐπιφορτίσῃ νὰ ἐπιδιώξῃ μόνος τὰς τόσον καλῶς ἀρχεῖσας ἐρεῦνας.

Ἀφότου ἀνέγνω ἐν τῇ ἐφημερίδι ὅτι ἡ ἀναίρεσις τοῦ υἱοῦ του εἶχε ἀπορριφθῇ, ὁ κύριος Λεκὸκ ἀπώλεσε τὸ πᾶν.

Ἐσπευδε νὰ ἐπανεῖθῃ εἰς Παρισίους,

ὡς ἡ ἐπάνοδος αὐτοῦ. θὰ μετέβαλε τὴν θέσιν τοῦ καταδικου.

Δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνά χειρας τὰς ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός του, τῷ ἐφαίνετο ὅμως ὅτι αἱ συλληθεῖσαι ἐνδείξεις θὰ ἤρκειν ἵνα καταπέσωσι τὴν δικαιοσύνην νὰ χορηγήσῃ μίαν παράτασιν, καὶ ἦτο σχεδὸν ἀποφασισμένον νὰ πορευθῇ θαρραλέως πρὸς τὸν ἀρχαῖον φίλον του, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας, καὶ τῷ ἐκθέσῃ τὰ πάντα.

Ἐν τούτοις, ἐλυπεῖτο σφόδρα ν' ἀφήσῃ μόνον τὸν Πιεδούσην, καὶ ἠγνόει τίνι τρόπῳ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἀνεχώρει.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ οἴκου Ραφσόν, Γένκενς καὶ Σ^α καὶ ὁ ἐκ τοῦ Δελφινάτου πλανόδιος πωλητὴς ὑπετίθετο ὅτι δὲν ἐγνώριζον ἀλλήλους.

Ὁ κύριος Ἀριστείδης Σαλουμή, εἰσερχόμενος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Μεγάλου Νικητοῦ», ὅπως ζητήσῃ τὸν Πέτρον Παλαδρου, θὰ ὑπωπτεύετο ὑπὸ τοῦ ξενοδόχου, καὶ ἡ εἰδησις τῆς ἀνεξήγητου ταύτης ἐπισκέψεως θὰ διεδιδετο καθ' ἅπασαν τὴν χώραν.

Πρὸς πρόληψιν τοῦ σπουδαίου τούτου ἀτόπου ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχε ὀρίσει τῷ βοηθῷ αὐτοῦ μέρος καθημερινῆς συνεντεύξεως, ἀλλ' ὁ Πιεδούσης εἶχε ἀπουσιάσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ δὲν ἦτο ποσῶς βέβαιον ὅτι θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖ τὴν ἐπαύριον.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἀπεφάσισε νὰ μὴ περιμένῃ αὐτόν, καὶ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Παρισίους διὰ τῆς πρώτης πρωϊνῆς ἀμαξοστοιχίας, προτιθέμενος νὰ ἐπανεῖθῃ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὑπὸ νέαν μεταμφίεσιν, ἣτις θὰ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ διαμείνῃ ἐν τῷ ἰδίῳ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ ἔμεινε ὁ Πιεδούσης.

Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο νὰ συναντήσῃ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὸν Πήγασον, καὶ νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ, ἐὰν ἐπίστευον εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας ὅτι θὰ ἤρχετο προσεχῶς ἡ διαταγὴ τῆς ἐκτελέσεως.

Ἀφοῦ περιέμεινε ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐνδεκάτης, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, ἐκάνοντις τοὺς λογαριασμούς του μετὰ τοῦ κύρ Βονασών, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πέτρον Παλαδρου, ἵνα εἰδοποιήσῃ αὐτὸν ὅτι ἀνεχώρει πρὸ τῆς ἡοῦς.

Ἡ ἐπιστολή, ἐννοεῖται, ἦτο συντεταγμένη εἰς τρόπον ὥστε, μόνος ὁ Πιεδούσης νὰ δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐννοίαν καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἐπιστέλλοντα.

Ἀφίχθεις εἰς Παρισίους, ἀφῆκε τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ ἐν τῷ σταθμῷ, καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πεζῇ εἰς τὴν ὁδὸν Χασήτ, ἔνθα κατῴκει ὁ Πήγασος, ἐντὸς οἰκίας ἀθλίου ἐξωτερικοῦ.

Εὐτυχῶς ὁ πράκτωρ δὲν ἦτο τῆς ὑπηρεσίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ εὗρεν αὐτὸν ἐν τῇ κλίνῃ του ἔτι.

Ἡ συνδιάλεξις ὑπῆρξε βραχεῖα καὶ οὐσιώδης.

— Ἡ ἀναίρεσις ἀπερρίφθη χθές, εἶπεν ὁ γέρον. Τί σκέπτονται εἰς τὸ σπιτι;

— Ἀρχηγέ, θὰ εἶνε ἀνοησία νὰ σὰς κρύψω τὴν ἀλήθειαν, ἀπήνητησεν ὁ ἀριθμὸς

33. Σκέπτονται πῶς δὲν θὰ γείνη μεταβολὴ ποινῆς. Ὁ κύριος Λουδοβίκος ἀρνήθηκε νὰ υπογράψῃ τὴν αἴτησιν τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔφερον ὁ δικηγόρος του.

— Τὸ ἐπερίμενον αὐτό. Ἄλλὰ... ἡ ἡμέρα δὲν ὠρίσθη ἀκόμη ὑποθέτω.

— Ἡξεύρετε καλά, ἀρχηγέ, ὅτι μόνον τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἰδοποιοῦν τὰς ἐνωμοτίας. Αὐριοὶ δὲν θὰ γείνη τίποτε, διότι δὲν εἶχαν τὸν καιρὸν νὰ ἐπιστρέψουν τὴν δικογραφίαν. Μεθαύριοι εἶνε Κυριακὴ, καὶ οὐτε τότε δὲν θὰ γείνη τίποτε. Δὲν κατατομοῦν σχεδὸν ποτὲ τὴν δευτέραν, διότι οἱ μεθυσμένοι εἶνε στὸ ποδᾶρι ὅλην τὴν νύκτα, καὶ θὰ ἐμαζεύετο πολὺς κόσμος εἰς τὴν Ροκέτα. Ἡμπορεῖ ὅμως, παραδείγματος χάριν, νὰ γείνη τὴν τρίτην.

— Τὴν τρίτην! ἐπανάλαβε μετ' ἄλλοι οἱ κύριοι Λεκόκ.

Καὶ ἐκράτησε τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὸ κρῆνιον τοῦ διερρηγνύετο.

Ἡ ὁρμὴ αὐτῆ τῆς ἀπελπισίας ὑπῆρξε βραχεῖα.

Ὁ γέρον συνεκράτησε τὴν συγκίνησίν του, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς:

— Πήγαση, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ σὲ ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας ἀρχηγέ. Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Πρῶτον θὰ ὑπάγῃς νὰ εὔρῃς τὸν ἐξάδελφόν σου τὸν ἐνοικιαστὴν τῶν ἀμαξῶν. Αὐτὸς ἔχει τὰ κιβώτιά μου καὶ τὴν ἰνδικὴν ἐνδυμασίαν μου. Πρέπει νὰ ζεῦξῃ ἀμέσως καὶ νὰ ἔλθῃ μετ' ἡμαξάν του νὰ με παραλάβῃ εἰς τὸ βουλευτῆριον Μεγιλμοντᾶν. Ἐπιστρέφω εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» καὶ πρέπει νὰ φανῶ ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου. Εἰς τὸν δρόμον θὰ μεταμφιεσθῶ.

— Ἐνόησα, ἀρχηγέ. Μετὰ μιὰ ὥρα τὸ ἀμάξι καὶ ὁ ἀμαξίας θὰ εἶνε ἐμπρὸς στὸν τοῖχον τοῦ Πέρ-Λασαίτζ.

— Δὲν θὰ κάμῃς μόνον αὐτό. Ἄμα τελειώσης τὴν παραγγελίαν αὐτὴν, θ' ἀναχωρήσῃς διὰ τὸ Σαβινὺ ἐπὶ τῆς Ὀργῆς μετ' ἡμαξοστοιχίαν τῶν δέκα καὶ τέταρτον. Θὰ ἔμῃς εἰς τὸν «Μέγαν Νικητήν», εἶνε τ' ὄνομα ἐνὸς ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τοῦ Λογγιουμέ, καὶ θὰ ζητήσῃς τὸν Πέτρον Παλαδρού.

— Καλὰ! Παλαδρού, εἶνε ὁ Πιεδούσης.

— Ναι. Ἐὰν εἶνε ἐκεῖ θὰ τοῦ εἴπῃς ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἰδῶ σήμερον, καὶ θὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ μαζύ σου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς μαῦρον διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὔρῃ. Ἄς ἐνδυσθῇ καθαρὰ ὡς πολίτης, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. Ἐὰν ὁ Πιεδούσης δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν «Μέγαν Νικητήν», θὰ ζητήσῃς νὰ σοῦ δείξουν τὸν δρόμον τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ, καὶ θὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν ζητήσῃς ἐκεῖ. Ἐὰν οἱ μυλωνάδες σοῦ εἰποῦν ὅτι δὲν τὸν εἶδαν, εἶνε ἀπόδειξις ὅτι τὸν ἐφόρευσαν.

[Ἔπειτα συνέχισεν].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Οὐδ' ἐσκέφθην ποτὲ τοιοῦτόν τι, ὑπέλαβεν. Οὐδὲν θάρρος ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς κλονισμόν, ὁποῖον ὑπέστητε, ὥστε οὐδὲν τὸ παραδόξον ἐὰν ἐλιποθυμήσατε καὶ κατόπιν ἠσθενήσατε.

Ἐκείνη τὸν ἤκουεν, ἐξακολουθοῦσα νὰ τυλίσῃ τὴν τολύπην της.

Τί ὄφειλε νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν πλήρους ἀπροσδοκῆτου συμπαθείας λόγων τούτων;

Ἐπέκρυπτον ἀρὰ γε παγίδα τινά;

Ἐνδοιάζουσα καὶ φοβούμενη εἰσέτι, καθησυχάσασα ὅμως ὀλίγον, ἠρώτησε μετὰ μείζονος ἤδη ἐτοιμότητος:

— Ἀληθῶς, ὁ Ὁράτιος μοὶ εἶπεν, ὅτι μετέβητε εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἶπεν. Ἦτο εὐάρεστον τὸ ταξεῖδιόν σας τοῦτο;

Δὲν ἦτο ταξεῖδιον ἀναψυχῆς. Μετέβην εἰς τὸ ἐξωτερικόν, διότι εἶχον σκεφθῆ ὅτι ἦτο δίκαιον νὰ προβῶ εἰς μερικὰς ἐρεῦνας καὶ ἀναζητήσεις...

Καὶ ἐσιώπησε, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανάλθῃ εἰς θέμα, ὅπερ θὰ ἦτο ὀδυνηρῶς δυσάρεστον εἰς τὴν Μέρσην Μερρίκ.

Ἀποτόμως ἡ νεανίς ἠσθάνθη ἐκλείπουσαν τὴν φωνήν της, οἱ δὲ δάκτυλοί της ἔτρεμον περιτυλίσσοντες τὸ μάλ्लινον νῆμα εἰς τὴν τολύπην. Κατῶρθωσεν ἐν τούτοις ν' ἀντλήσῃ ἀφ' ἑαυτῆς ἰσχύν τινα ἀκόμη, ὅπως συνεχίσῃ τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς.

— Ἐφθάσατε εἰς κἀνὲν ἀποτέλεσμα; ἠρώτησεν.

— Εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἄξιον μνείας.

Τὸ συνετὸν τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἀνενώσε τὴν ἀγωνίαν τῆς Μέρσης.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς λοιπὸν ταύτης πρὸς τί νὰ ὑποκρίνεται, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἐγνώριζεν ἡ ἐμάντευε τὰ πάντα; Ἐξεφράσθη ὅθεν σχεδὸν ἀπροκαλύπτως.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ γνωρίσω τὴν γνώμην σας... ἀνέκραξεν.

— Ἄλλὰ ἤσυχά λοιπόν! εἶπεν ὁ Ἰούλιος, περιπλέκετε πάλιν τὰ νῆματα.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ γνωρίσω τὴν ἰδέαν σας περὶ τῆς γυναικός, ἥτις τόσον φρικτὸν τρόπον μ' ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ. Φρονεῖτε ὅτι αὐτὴ εἶνε...;

— Ὅτι εἶνε; ἐπκνέλαβεν ἐκεῖνος.

— Τυχοδιώκτις;

Τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ φυλλώματα τοῦ θερμοστέγου μετετοπίζοντο ἀθορύβως ὑπὸ χειρὸς φερύσης μέλαν χειρόκτιον, ἀνεφάνη δὲ διὰ μέσου αὐτῶν ἡ ζοφωμένη καὶ στυγνὴ μορφή τῆς Χάριτος Βράδον.

Ἠδυνήθη αὐτὴ νὰ ἐξέλθῃ ἀπαρατήρητος τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου καὶ διηυθύνθη λαθραίως εἰς τὸ θερμοστέγον, ὅπου ἔκρινεν ἑαυτὴν περισσότερον ἀσφαλῆ.

Ὅπισθεν τῶν φυλλωμάτων τοῦ ἠδύνατο καὶ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ κάλλιον.

Ἐνῆδρευεν ὅθεν ἐν ὑπομονῇ, ὅπως ἀπ' ἀρχῆς, τὴν ἀνύποπτον λείαν της.

19

Ὁ φύλαξ ἄγγελος

— Ἡ γνώμη μου εἶνε ἐπιεικεσττέρα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος. Πιστεύω, ὅτι ἡ δυστυχῆς ἐκείνη διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν διανοητικῆς τινος παρακρούσεως. Δὲν τὴν μέμφομαι... τὴν οἰκτείρω.

— Τὴν οἰκτεῖρετε;

Ἡ Μέρση ἀπέσπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰουλίου τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ μάλ्लινου νῆματος καὶ ἔριψεν ἐντὸς τοῦ κανίστρου τὴν τολύπην, ἀτελῶς ἀκόμη τυλιγμένην.

— Ὅπερ σημαίνει, ἐπεῖπεν ἀποτόμως, ὅτι τὴν πιστεύετε;

Ὁ Ἰούλιος ἠγέρθη καὶ ἐθεώρησεν ἐκπληκτος τὴν Μέρσην.

— Θεὸς φυλάξοι!... Τίς ἠδυνήθη νὰ ἐμπνεύσῃ τοιαύτην σκέψιν εἰς τὸ πνεῦμά σας, Δεσποινίς Βράδον;

— Πρὸς ὑμᾶς εἶμαι ἀπλῶς καὶ μόνον μία ξένη, ὑπέλαβε καταβάλλουσα προσπαθειὰν ὀδυνηρὰν ὅπως ἀναλάβῃ εὐθυμον ὕψος. Μετ' αὐτῆς συνητηθήτε πρὶν ἢ συναντηθῆτε μετ' ἐμοῦ. Τὸ νὰ τὴν λυπῆσθε λοιπὸν καὶ νὰ τὴν οἰκτεῖρετε δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν πιστεύητε. Τίς δύναται νὰ με καθησυχάσῃ, ὅτι δὲν με ὑποπετεύετε;

— Νὰ ὑποπεύσω... ὑμᾶς; ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. ὦ! δὲν μαντεύετε κἂν πόσον με καταλυπεῖτε, πόσον με πληγόνετε λέγουσα ταῦτα. Νὰ ὑποπεύσω ὑμᾶς...; ἰδοὺ τί μόνον δὲν θὰ δυνηθῇ ποτὲ νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν διάνοιάν μου. Ἐγώ!.. Ἄλλ' οὐδεὶς πλέον ἐμοῦ εἰς τὸν κόσμον δύναται νὰ ἔχῃ πληρεστέραν πίστιν πρὸς ὑμᾶς καὶ νὰ πιστεύῃ εὐλαβέστερον ἐμοῦ εἰς τὰς ἀρετὰς σας...

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἡ φωνὴ του, τὰ πάντα ἐμαρτύρουν, ὅτι ὁ Ἰούλιος ἐνεπνέετο ἐκ τῶν μυχιαιτέρων τῆς καρδίας του.

Ἐκείνη συνέκρινεν ἐνδιαθέτως τὴν μεγάλην ταύτην ἐμπιστοσύνην, ἣν οὗτος ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ὁποίας τόσον ὀλίγον ἦτο ἀξία, πρὸς τὴν δυσπιστίαν τὴν ὁποίαν αὐτὴ εἶχεν αἰσθανθῆ πρὸς ἐκεῖνον, ἀδικήσασα οὐ μόνον τὴν Χάριτα Βράδον, ἀλλ' ἐξ ἴσου καὶ τὸν Ἰούλιον Γκραῦ.

Ἄλλ' ἠδύνατο ἤδη ν' ἀπατᾶ καὶ αὐτόν, ὡς εἶχεν ἀπατήσει τοὺς ἄλλους;

Ἠδύνατο ἀγενῶς ν' ἀποδέχεται τὴν πίστιν, τὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ταύτην, ὡς ἔλεγεν ἐκεῖνος;

Οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ ἀλγεινότερον τὴν εὐτέλειαν τοῦ δόλου της, οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ τόσον βθεῖαν καταφρόνησιν καθ' ἑαυτῆς καὶ τοῦ ἐγκλήματός της.

Ἐφριττεν... Ἀπέστρεψε δὲ τὴν κεφαλὴν της σιωπηλῇ καὶ ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦ νεαροῦ ἱερέως.

Ἐκεῖνος παρετήρησε τὴν κίνησιν ταύτην καὶ ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὴν ὀργὴν

καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς νεάνιδος, ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ τὴν ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας μήτοι εἶχε προσβάλει αὐτὴν.

— Δὲν δύνασθε νὰ γνωρίζετε μέχρι τίνος βαθμοῦ με κατανύγει ἢ πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνη σας, ὑπέλαβεν ἐκείνη, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ἄχ! πόρρω ἀπέχεται ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνοήσῃτε πόσον συναισθάνομαι τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀγαθότητά σας.

Ἄλλ' ἀμέσως κατενόησε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ κρατήσῃ ἑαυτῆς ἢ εὐστοχία τοῦ πνεύματός της τὴν προειδοποιεῖ, ἐὰν ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ μετὰ τύσης ζήσεως, ἢ ἔκφρασις τῆς πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνης τῆς ἡδύνατο νὰ τὸν ἐκπλήξῃ καὶ νὰ τῷ φανῇ ἀνεξηγήτως ὑπερβολικῇ.

Ἔτεινεν ὅθεν πρὸς αὐτὸν τὸ κἀνιστρον τοῦ ἐργοχειρίου της πρὶν ἢ ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ συνεχίσῃ τὸν λόγον.

— Λαμβάνετε τὴν καλωσύνην ν' ἀποθέσῃτε τοῦτο ἐκεῖ; Τῷ εἶπε μετὰ τοῦ ἀπαθεστέρου τόνου. Σχεδὸν δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ ἐργασθῶ ἤδη.

Ἐκεῖνος ἐστράφη ἐπὶ τινὰ στιγμήν, δηλαδὴ ἐπ' ὅσον χρόνου διάστημα ἐλάχιστον ἀπητείτο, ὅπως ἀποθέσῃ τὸ κἀνιστρον ἐπὶ τινος σκευοθήκης.

Ἡ Μέρση ἐπωφελήθη τοῦ βραχυτάτου τούτου χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ διετέλει ἐκτὸς τῆς ἐπιρροῆς τοῦ βλέμματός του, ὅπως ἀκαριαίως σκεφθῇ καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

Ἡ τύχη ἡδύνατο μίαν ἡμέραν νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ εἰς τὴν γνησίαν Χάριτα τὴν κατοχὴν τῶν ἀποδείξεων, ὧν εἶχεν ἀνάγκην, ὅπως βεβαιώσῃ τὸν Ἰούλιον περὶ τῆς φρικτῆς ἀληθείας.

Τὶ θὰ ἐσκέπτετο τότε ἐκεῖνος περὶ αὐτῆς;

Ἡδύνατο αὐτὴ νὰ γνωρίζῃ τοῦτο χωρὶς νὰ προδοθῇ;

Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ δοκιμάσῃ.

— Τὰ παιδιά εἶνε ἀκόρεστα, ὅταν τις κάμη ἀπαξ τὸ σφάλμα ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, εἶπε, καὶ αἱ γυναῖκες ὅμως ἐπίσης δὲν εἶνε λογικώτεραι τῶν παιδιῶν, θ' ἀνεχθῇ ἡ ὑπομονή σας νὰ ἐπανέλθω διὰ τρίτην φορὰν εἰς τὴν περὶ τῆς ἐν λόγῳ γυναικὸς ὁμιλίαν;

— Δοκιμάσετε τὴν ὑπομονήν μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος ὑπομειδιῶν.

— Ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ περὶ αὐτῆς ἐκτίμησις σας ἦτο πολὺ ἐπιεικῆς. Θέλετε νὰ ὑποθέσετε τοῦτο;

— Ἄς τὸ ὑποθέσω.

— Ὑποθέσωμεν ἐπίσης, ὅτι ἦτο κακεντρεχῶς ἀποφασισμένη ν' ἀπατήσῃ πάντας ἐξ ἰδιοτελείας, καὶ ὅτι καταλήγετε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃτε τὴν περὶ τούτου πεποιθήσιν. Λοιπὸν; δὲν θ' ἀπεμακρύνεσθε τότε μετὰ φρίκης καὶ ἀηδίας μιᾶς τοιαύτης γυναικὸς;

— Ὁ Ὑψιστος ἄς με διαφυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ αἰσθανθῶ ποτὲ φρίκην καὶ ἀποστροφὴν πρὸς οἶον δῆποτε ἀνθρώπινον πλάσμα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος σοβαρῶς. Τίς ἀνθρώπος δικαιοῦται νὰ προσενεχθῇ οὕτω πρὸς ὁμοίον του.

Ἐκείνη δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ τοὺς γλυκεῖς τούτους λόγους.

— Θὰ τὴν ἔκτειρατε λοιπὸν ἀκόμη; ὑπέλαθε μετ' ἐπιμονῆς. Θὰ εἴχετε ἀκόμη δι' αὐτὴν αἰσθήματα τὸσον μακροθύμως φιλόανθρωπα;

— Μάλιστα καὶ ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς.

— Ὡ! πόσον εἶσθε καλός!

Ἐκεῖνος, οἶονεῖ βεβαιῶν ὅτι εἶπε, τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐγένετο ἐπισημότερος ἢ δὲ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπιβλητικώτερα.

Ἡ Μέρση εἶχεν ἀποσπάσει ἐκ τοῦ βάθους τῆς μεγάλης ταύτης καρδίας τὴν πίστιν, δι' ἣν ἐξῆ αὐτῆ τὰς σοφὰς καὶ γενναίας ἀρχάς, αἵτινες πάντοτε τὸν εἶχον καθοδηγήσει ἀφ' ἧς ἔγνω ἑαυτὸν.

— Ὅχι! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Μὴ λέγετε, ὅτι εἶμαι καλός. Εἶπατε μᾶλλον, ὅτι προσπαθῶ ν' ἀγαπῶ τὸν πλησίον μου ὡς ἑαυτὸν. Μόνον Φαρισαῖος δύναται νὰ καυχῆθῃ, ὅτι εἶνε καλλίτερος τοῦ πλησίον του. Ὁ καλλίτερος ἐξ ἡμῶν σήμερον, ἄνευ τοῦ θεοῦ ἐλέους, δύναται αὐριον νὰ γίνῃ ὁ χεῖριστος πάντων. Ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ τοῦ γνησίου χριστιανοῦ συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ ἀπελπίζεται ποτὲ περὶ τοῦ ὁμοίου του, ἢ δὲ ἀληθῆς χριστιανικῆ πίστις ἐγκρατεῖται εἰς τὸ νὰ ἐμπνεώμεθα καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τῆς αὐτῆς ἐμπιστοσύνης μετ' ἧς καὶ πρὸς τὸν Θεόν. Ὅσον ἀσθενεῖς καὶ ταπεινοὶ καὶ ἄν ὦμεν, δυνάμεθα ν' ἀνυψωθῶμεν ἐπὶ τῶν πτερυγῶν τῆς μετανοίας ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡ φιλόανθρωπία εἶνε ἱερά, δὲν ἔχει λοιπὸν καὶ προορισμὸν ἀθάνατον; Τίς θὰ ἐτόλμα νὰ εἶπῃ πρὸς ἕνα ἄνδρα ἢ πρὸς μίαν γυναῖκα δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς διὰ σέ; Τίς θὰ ἐτόλμα νὰ εἶπῃ, ὅτι ἐν πλάσμα τοῦ Δημιουργοῦ διεφθάρη διὰ παντός, ὅταν φέρῃ ἀκόμη τὴν σφραγίδα τῆς θείας χειρὸς;

Ἡ Μέρση ἐπάλασε κατ' ἐνδομύχου συγκινήσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραψαν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ κατόπιν ἐταπεινώθησαν ἐξ ἀπελπισίας.

Ἄχ! ἂν ὁ Ἰούλιος ἦτο ὁ φίλος καὶ σύμβουλος της κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἡμέραν, καθ' ἣν εἰσῆρχετο τὸ πρῶτον εἰς τὸν οἶκον τῆς Λαίδης Ζάνετ!... Ἄνεστέναξεν ἡ ὀδύνη αὐτῆ τῇ ἐσχίζε τὴν καρδίαν.

Ὁ Ἰούλιος ἤκουσε τὸν στεναγμόν, τὴν ἐθεώρησε καὶ ἡ μορφή του ὅλη ἐξεδήλωσε τὸ ζωηρότερον ὑπὲρ αὐτῆς τρυφερὸν ἐνδιαφέρον.

— Δεσποινὶς Βράδον... εἶπεν.

Ἄλλ' ἐκείνη ἦτο βεβουλισμένη εἰσέτι εἰς τὸ πικρὸν πένθος τοῦ παρελθόντος καὶ δὲν τὸν ἤκουσε ποσῶς.

— Δεσποινὶς Βράδον... ἐπανέλαθεν ἐκεῖνος, πλησιάζων αὐτὴν.

Ἡ Μέρση ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφρικίασε.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρι- τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυ- μούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυ- δρακικῶν τελῶν].

«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλλῆ, ὁρ. 3. (3,30)

«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ίσιδ. Σκυλίση, ὁρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Λίκανα» Αἰμιλίου Ρισδούργ, ὁρ. 1,50 [2]

«Ἡ Ὠραία Παρισινή»... ἑστ. 60 (70)

«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τό- μοι 10)..... ὁρ. 6 [7]

«Ὁ Διάβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De- Terrail..... ὁρ. 1,50 (1,70)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... ὁρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... ὁρ. 1 (1,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ..... ὁρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριὰ καὶ τὸ Κρασί», μυ- θιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... ὁρ. 1 [1,20]

Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου ὁρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα..... 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγι- κὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελο- ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγιόσα, ὁραγ. 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστο- ρία Ἐαδὴ Μαρμιέ, στερθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... ὁρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκ- δοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσ- ἐτέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννητῶρων». Τόμοι 2..... ὁρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... ὁρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώ- δεις τόμους..... ὁρ. 4 [4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock με- τὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ὁρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 ὁρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... ὁρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βί- κτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τό- μοι 2)..... ὁρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adéme Achard..... ἑστ. 75[90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέρχιο: Παλίνης», μυ- θιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκα- δημίας..... ὁραγ. 2 [2,20]

«Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... ὁρ. 4 [1,20]

«Κοιμηδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου ὁρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζαλὲς Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνα- κτηθεῖσα» μυθιστόρημα..... ὁρ. 1,50 [1,70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... ἑστ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλ- λογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. ἑστ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail..... ὁρ. 1,50 (1,70)

«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοῦρ..... ὁρ. 1,50 (1,70)

«Ματθῆδην» μυθιστόρημα (μετὰ ἐκδόσεων) Εὐ- γενίου Σὺη..... ὁρ. 7 (8)

«Ζῆλ Βλά» μυθιστόρημα..... ὁρ. 5 (6)

«Ἀνθρώπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθι- στορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. ὁρ. 2 [2,20]